

sen, nyugodtan, inkább, hogy kövessem, semint hogy részt vegyek benne. Keresebb tevékenységet hozok ugyan magammal, de bizalmam azért nem csökkent meg az igaz ügy diadalá iránt. Önök velem együtt fogják érezni, hogy milyen fontos nekem az az érzés, hogy kötelességem újra teljesíthetem. Folytassuk tehát a tárgyalást, a melyből világosságnak és igazságnak kell származnia, mert a filozófussal azt hiszem, hogy a tévedésnek mindig több része volt az emberi dolgokban, semmint a rossz akaratnak és a rosszhiszeműségnek. (Élénk helyeslés.)

Grenier vallomása.

Labori kimerülten elfoglalja helyét, azután így szól az elnöknek: Meg fogja engedni, hogy még néhány tanuhoz kérdést intézzek.

Az elnök (barátságos fejbölgéséssel): Bő alkalomatok vannak erre nyújtani.

Azután folytatják a tanúk kihallgatását.

Az első tanu Grenier nyugalmazott prefektus, Walsin-Esterházy volt barátja. Azt mondja, hogy Esterházy nagyon intelligens, de egyáltalán igaz conditiorere: „Én magam ajánlottam Esterházyt Jules Rochenak, a kinek, mint a hadügyi budget előadójának, ezekben a kérdésekben jartas utstékre volt szüksége. Nagyon természetesen több ezt megbántam s értesültem arról, hogy Esterházy egyenesen Freycinetnek ajánlatta magát. Azt kérdeztem tőlem, hogy mit tudok Henrynek Esterházyhoz való viszonyáról. Erre a következőket válaszoltam: Walsin-Esterházy többször beszélt nekem Henryről, mint testi-lelki barátjáról, a kiből föltétlenül bízhatik. A mikor Walsin-Esterházy be akart lépni a minisztériumba, Grenier volt az, a ki érte föl a hadügyi miniszterrel Jules Roche-sal együtt közömbözt. Én és Jules Roche együtt mentünk el Billothoz, a ki dühre fakadt s Walsint nyomorult gazembernek és banditának mondta. E jelenet után fölkerestem Walsint és megmondtam neki, hogy közbenjárásomnak nem volt sikere. Miért nem? kérdezte Walsin. — Ugy látszik, feleltem neki, hogy valaki akadályokat gördít az ön útjába s ez a valaki, ha nem eszlódom, Henry. Erre Walsin ezt felelte: *Éz absolúte lehetetlen azok után, e mit Henryrt tettem. Ó nekem adósom és leköveteltem.* Ezeket a szavakat — mondja Grenier — meg kell jegyezni.

Elnök: Nem mondta ön, hogy Esterházy úgy nyilatkozott ön előtt, hogy nem hisz Dreyfus bűnösében?

Grenier: Ugy emlékszem rá, hogy mondta, de erre nem tesz esküt.

Demange: Fentartja ön azt a vallomását, melyt a semmitisztek előtt tett?

Grenier: Fentartom, az előbb tett megjegyzéssel.

Demange: Nem szót ön azokról az akadályokról, melyeket Henry Esterházy elé gördített, mikor ez a hadügyi minisztériumba be akart lépni? S nem szót Henry erről önnék?

Grenier: Igen; Henry mondta. Ezt el is mondtam Esterházynak, a ki azonban ekkorra már nem emlékezett arra, hogy mi erről a kérdéssről reggel beszéltünk.

Rollin őrnagy vallomása.

A következő tanu Rollin őrnagy volt, a ki Henry utóda a hírszolgálati irodában.

Elnök: Kijelenti, hogy a tanu, állására való tekintettel, mint a hírszolgálati iroda főnöke nem fog megesküdni. Rollin olyan tényeket is mond el, melyek hivatalos lépése előtt történtek. Rollin őrnagyot az elnök diskreczionárius hatalmával fogva idézte meg s arról kell vallania, hogy miért küldtél Lajoux őrnagyok Braziliába.

Labori: Mondja meg a tanu, vajon Lajoux volt-e az őgyök, a ki a vezérkarnak okmányokat küldt a Dreyfus-üggyel?

Rollin: Igen, ő volt az.

Labori: A hadügyi minisztérium ebben az esztendőben Lajoux-tól levelet kapott, a melyben hivatalos közlés volt, hogy a kérésre nem válaszolok, de a fordítást elvállalom a felelősséget.

Labori: A hivatalos felelősséget nem vállalhatja el, mert ön 1897-ben nem volt hadügyi miniszter. Egyáltalán azt kérden, hogy juttott ön a világ összes részére lévő iratokhoz. Ez egyezzen elarolusa államtitkoknak.

Jouaust (Laborihoz): Önnék lesz utóbb alkalma részletesen is kikérdezni Merciert, most egyelőre végezzünk Rollinnel.

Labori: Kövelelem a hivatalos felelősség megállapítását s konstatoálom, hogy ezt megtagadják tőlem. Fentartom magamnak, hogy minden alkalmas intézkedést megtegyek. Azután bejelenti, hogy több kérdést fog intézni Mercierhez, melyekre, a mint felteszi, a tabornok nagyértékű nem fog válaszolni. (Mozgás.) Labori azután felszólítja Rollint, hogy adjon részleteket arról, miért viseltette a vezérkar oly föltétlen bizalommal Geuney rendőrkém iránt, a ki állításait semmivel sem tudta igazolni.

Rollin: Erről mit sem tudok.

Dreyfus kijelenti, hogy a napnak abban a szakában, a melyről Ferret beszélt, soha sem volt irodájában. Mindig két órákor ment irodába, kivéve 1894. augusztus és szeptember havat, a mikor felesége nem volt Párisban.

Elnök több kérdést intéz a vádlottnak, a melyek mind Dreyfus munkaidejére és azokra a nehézségekre vonatkoznak, a melyekkel valakinek az irodába való bevezetése járt.

Gonse tabornok felolvassa két mérnöknek a leveleit, a kik megerősítik, hogy akadálytalanul juttattak be az irodába. Egy barátjuk vezette be őket.

Dreyfus: A rendelet megvolt. A felolvasott levelek csak azt bizonyítják, hogy bizonyos emberek nem törődtek vele.

Demange: Ez az is bizonyítja, hogy mivel könnyű volt bejutni a minisztériumba, nem tisztelt is könnyen szerezhetők híreket. (Mozgás.)

Bertin vallomása.

Bertin elmondja, hogy midőn egyszer Scheurer-Kestnerrel Belfortból Bellevuebe utazott és éppen a Dreyfus-családnak egy kohója mellett elhaladtak, megjegyzést tett Dreyfusra, mire Scheurer-Kestner azt kérdezte: Ön meg van győződve róla, hogy Dreyfus bűnös? Miért?

A tanu azután Piquartról beszél és azt mondja, hogy mindig úgy nyilatkozott róla, hogy becsületes embernek ismeri.

Demange azt kérdezi a tanutól, monddotta-e valamikor a következő szavakat: „A vezérkarnak nyakába varrták ezt e zsidót, most meg kell szabadulni tőle.”

Bertin kerekbe tagadja ezt és azt mondja, hogy Dreyfus a minisztériumban mindig bojtárosnak tekintették. Dreyfus ismerle Bertinnek minden titkát és ismerte a jelét is, a melylyel a szekrények kinyithatóak voltak.

Azután felolvassák a Dreyfusról szóló átiratokat, a melyek őt kiténő és tőrekív embernek mondják. Csak a vezérkar átirataiban vannak megjegyzések nem igen kellemes jellemére.

Labori azt kérdezi a tanutól, emlékszik-e arra, hogy mit mondott neki körülbelül két héttel Dreyfus felokozása után egy közös barátjuk ebédjén, a melyen Labori is jelen volt. Ön egyike volt az elsőnek — mondja Labori, — a kik azt a hitet keltezték bennem, hogy Dreyfus ártatlan.

Bertin azt mondja, hogy ez lehetetlen.

Labori azután azt kérdezi a tanutól, emlékszik-e arra, hogy azon az ebéden meglehetősen élénken beszélgettél a Dreyfus-üggyel.

Bertin azt válaszolja, hogy úgy kellett viselkednie, a mint azt a bizalmas kör kívánta, a melyben mozgott.

Labori: Nem mondta nekem, mikor arról beszélgettünk, hogy Demange meg van győződve kliensének ártatlanságáról, a következőket: „Demange? Ne beszéljen róla, az a német nagykövetség ügyvédje.”

Bertin kijelenti, hogy nem emlékszik erre az esetre és hogy mindent elmond, a mit tud.

Labori (tovább faggatja Bertint): Mikor azt kérdeztem öntől, miért beszélt így, ön azt válaszolta, hogy Demange már más kémekek is védelmezett és hogy hivatalból bízták meg a védelménél.

Bertin beismeri, hogy ezt mondta, kivéve azt, a mi Demangenak hivatalból való megbízására vonatkozik. Tagadja azt is, hogy ezzel Labori előtt annak a véleményének akart kifejezést adni, hogy Demange interecenzója magán valami lappang.

Labori azt mondja, hogy akkoriban azt a kérdést vetette föl magában, milyen biztosítékok nyújthat olyan emberek ítélete, a kik még neveléses meséknek is olyan könnyen adnak hitelt. Beszélés közben mondja, hogy Dreyfus ártatlanságáról való meggyőződés azon a napon kezdődött, melyen Bertin ezeket a szavakat mondotta.

Bertin kijelenti, hogy szavaival azt akarta mondani, hogy Demange rosszul védelmezte Dreyfust, mikor a rendszeres tagadás metódusát követte.

Elnök véget akar vetni az incidensnek, de Demange szólamra jelenkezik. Azt mondja, hogy tulajdonképpen Dreyfusnak kellene tiltakoznia a folytonos letagadás ellen. Bertin úgy találja, hogy ő rosszul védelmezte Dreyfust. De hiszen Bertin

nem halhatta az ő védelmét, mert a tárgyalás akkor ért ajtó mögött folyt. Hogy hivatalból bízták meg a kémeke védelmével, azt megítélésnek tekintik, mert annak a bizonyossága, hogy bízták diskreczionájában.

Bertin őrnagy azt mondja, hogy Dreyfust ő vezette be a keleti vasutakra vonatkozó munkálatokba. Eleinte Dreyfus nagy érdeklődést tanúsított ez iránt a munka iránt, de később nagyon elhanyagolta. Közreműködése egészen jelentéktelen volt. Szolgálati beosztása lehetővé tette Dreyfusnak, hogy a keleti vasutakon háború esetén való csapatállításra vonatkozó kérdéseket megismerje és hogy tényleg nagyon jól ismerte, azt bebizonyította azzal, hogy egy később belépett katonatisztnak előadást tartott ezekről a dolgokról. Dreyfusnak nagyon különös fogalma volt a hazáról. A tanu Bertillon irasszakértői előadása győzte meg a vádlott bűnösségéről. Egyszer Casimir-Perier-vel beszél Dreyfusról és Casimir-Perier akkor nagyon izgatottan látszott. A tanu akkor olyan impressziót nyert az elnökéről, mintha katonával beszélne. Bertin azután helyesli Piquartról néhány vallomását Scheurer-Kestnerre vonatkozólag, a kit lelkiismerete s ugálatát követő becsületes embernek tart. Dreyfus munkáiról azt mondja a tanu, hogy nagyon érthetőnek találja, hogy Dreyfusnak Cuignet-től fölvilágosítást kellett kérnie a keleti vasut halozatról, de viszont sehogy sem tudja megérteni, mi szükség lehetett Dreyfusnak az összes vasuti halozatokra vonatkozó adatokra. Ő soha sem utasította Dreyfust, hogy ezeket az adatokat megszeresse.

Elnök kérdéseire azt válaszolja a tanu, hogy a rajok irodájában szekrényekbe voltak zárva. Dreyfus ismerte azt a jelszót, a melylyel ezek a szekrények kinyithatóak voltak. A listék minéig 1/2 és 2 óra között jöttek az irodába. Bertin azután elmondja Scheurer-Kestnerrel való találkozását, a ki kijelentette előtte, hogy az ügyről semmit sem tud, sem Dreyfus javára, sem ellenére.

A jegyző erre felolvassa Scheurer-Kestner-nek egy levelet, a melyben az mentegőözi, hogy nem jöhet személyesen és elmondja, hogyan győződött meg Dreyfus ártatlanságáról. Esterházy kézírása elszláta utolsó kétségét is. Azután leírja, milyen lépéseket tettek Dreyfus érdekében és utal Esterházyra, a valomására, hogy ő a bordereau szerzője. Végül azt kívánja Scheurer-Kestner, hogy mihamarabb üssön az igazság oraja, a hadsereg, az igazság és a haza érdekében.

Demange kérdéseire kijelenti Bertin, hogy Scheurer-Kestner ervei nem győztek meg. Mindazáltal közölte öket Billoit akkori hadügyi miniszterrel, a ki azt válaszolta neki: Mondja meg Scheurer-Kestnernek, hogy ne tegyen semmit. Ugy fordult hozzá mint régi barátomhoz.

A tanu azt azonban megtagadta Scheurer-Kestnernek, a ki utólagja októberben látott.

Demange arra emlékezteti a tanut, hogy egyszer ezt mondta Scheurer-Kestnernek: *Ön a barátunk, a kik ezt a borzáló tölök ismerjük. Egyikünknek el kellett arúvnia a látkot, hogy ön valamit megtudhasson.*

Demange azt kérdezi a tanutól, hogy ez alatt a borzáló tölök alatt nem az elített ártatlanságát érte-e. Ön nem! Nem! — kiált föl Bertin. Majd energikus hangon hozzateszi, hogy soha sem tiltakozott Scheurer-Kestner előtt, hogy nagy dolgok művel, ha közbenjárásával kitűnődik egy franczia tisztnek az ártatlansága. Ő maga azonban meg volt győződve Dreyfus bűnösségéről.

Dreyfus Bertinrel szemben a hadsereghez és hazájához való szeretetére hivatkozik s ujra kijelenti, hogy fogságának egész ideje alatt ártatlanságát hangoztatta.

Terret vallomása.

A következő tanu Terret kollégiumi gardista, egy Entrepriise des pompes funébres alkalma-

totja. Ez a tanu, a kit Quesnay de Beaupre-ane állított elő, elmondja, hogy egy ízben Dreyfus hivatali helyiségében polgárembert látott.

Demange: Gonsse tabornok egészen másként adta elő azt a körülményt, a melyről önnök tudomása van. E szerint ön bement abba az irodába, a melyben a mozgósításra vonatkozó iratok vannak elhelyezve. Dreyfus abban a szobában ült és olvasott s megfelelő távolságra még egy másik ember is ült. Hogyan van az, hogy ön csak ma áll elő, miután öt évig hallgatott?

Terret hallgat.

Dreyfus: Lelekemnek egész erejével tiltakozom e gyalázatos hazugság ellen. Sohasem voltam a minisztériumban a hivatalos órákon kívül és sohasem fogadtam polgárembert hivatalomban, a hul mindenki szabadon járhatott és kelhetett.

Demange felolvass két levelet Gonsse tabornoktól, a ki megerősíti, hogy bárki bemehet a hadügyi minisztériumba.

Dreyfus: Ebből az következik, hogy vannak emberek, a kik nem alkalmaszkodnak a szabályhoz.

Demange: S ebből az is következik, hogy vannak emberek, a kiknek semmi keresnivalójuk nincs a minisztériumban s mégis bemehetnek és oltalmokat lophatnak.

Erre az elnök tíz perczre felfüggeszti az ülést, Genéron vallomása.

A szünet után Genéron őrnagyot, a hádkiskola tanárárt hallgatják ki. Genéron elmondja, hogy egyelőn megismeri elment madame Delyhez a rue Bizet 1. szanu házába egy cseze teára. Ez a hölgy szeretője volt egyik barátjának, egy gazdag iparosnak, a ki magyar nőnek mutatta be. A hölgy több nyelven beszélt és, úgy látszik, a szomszéd szobát ön általános műveltséggel bír. Mikor Genéron később külföldön találkozott vele, csak néhány udvarias szót váltott vele. Genéron gyakran találta ennek a hölgynek az existenciáját s ezt meg is mondta barátjának, a ki azt mondta neki, hogy nagyon jó összeköttetések vannak, a melyek között egy Dreyfus nevű katonatiszt is van. A hogy ez a hölgy magához íggyezett bilincselni Genéront, abból azt sejtette, és ezt meg is mondta barátjának, hogy Dreyfus ebben a kozmopolita társaságban exponálja magát. Bertinnek is beszélt Genéron arról az ügyről. A tanu azután nagyon meghatottan beszél Sandherr-ről, a kit nagy hazáinak mond. Fajdalommal látja — mondja Genéron — hogyan pusztítja el mindazt, a mit Sandherr a haza védelmére alkotott. Nagy szerencsétlenség, hogy ez az ember már nem él.

Besse őrnagy vallomása.

A következő tanu Besse tüzereségi őrnagy, a ki Dreyfus-szal a nyugodt ügyosztályban dolgozott és a vádlottal csak néhány ügyosztályban érintkezett. Dreyfus kérésére közölte vele a francia katonai halozat lejtromát. Vele nem rendelkez táblakon végezte munkáját, hanem papíronon, a melynek minőségére a tanu nem figyelt. Valami megjegyzést is tett erre, de nem emlékszik rá, hogy mit válaszolt Dreyfus. Őt óra tájban azután elment és magára hagyta Dreyfust, hogy munkáját befejezze.

Boullenger vallomása.

A következő tanu Boullenger őrnagy, azt mondja, hogy Dreyfus után jött a negyedik ügyosztályba és konstatoálta, hogy Dreyfus teljesen ismerte a szolgálat egyes részleteit és különösen a hadsereg ősszpoztísiót s tanu magyaráta. Dreyfusnak az volt a kívánsága, hogy háború esetén olyan speciális jóhadatokat biznassanak neki a keleti halozat névre, a melyek szükségessé teszik, hogy bizonyos fontos iratokokat teljesen ismerjen. Dreyfus a tanuhoz munkájára vonatkozólag olyan kérdéseket intézett, a melyekre nem tudott mindig válaszolni.

Dreyfus kijelenti, hogy soha sem íggyezett más dolgokat megtudni, mint a mit oda beosztott tisztnek joga volt megtudnia.

Terret vallomása.

A következő tanu Terret kollégiumi gardista, egy Entrepriise des pompes funébres alkalma-

totja. Ez a tanu, a kit Quesnay de Beaupre-ane állított elő, elmondja, hogy egy ízben Dreyfus hivatali helyiségében polgárembert látott.

Demange: Gonsse tabornok egészen másként adta elő azt a körülményt, a melyről önnök tudomása van. E szerint ön bement abba az irodába, a melyben a mozgósításra vonatkozó iratok vannak elhelyezve. Dreyfus abban a szobában ült és olvasott s megfelelő távolságra még egy másik ember is ült. Hogyan van az, hogy ön csak ma áll elő, miután öt évig hallgatott?

Terret hallgat.

Dreyfus: Lelekemnek egész erejével tiltakozom e gyalázatos hazugság ellen. Sohasem voltam a minisztériumban a hivatalos órákon kívül és sohasem fogadtam polgárembert hivatalomban, a hul mindenki szabadon járhatott és kelhetett.

Demange felolvass két levelet Gonsse tabornoktól, a ki megerősíti, hogy bárki bemehet a hadügyi minisztériumba.

Dreyfus: Ebből az következik, hogy vannak emberek, a kik nem alkalmaszkodnak a szabályhoz.

Demange: S ebből az is következik, hogy vannak emberek, a kiknek semmi keresnivalójuk nincs a minisztériumban s mégis bemehetnek és oltalmokat lophatnak.

Erre az elnök tíz perczre felfüggeszti az ülést, Genéron vallomása.

A szünet után Genéron őrnagyot, a hádkiskola tanárárt hallgatják ki. Genéron elmondja, hogy egyelőn megismeri elment madame Delyhez a rue Bizet 1. szanu házába egy cseze teára. Ez a hölgy szeretője volt egyik barátjának, egy gazdag iparosnak, a ki magyar nőnek mutatta be. A hölgy több nyelven beszélt és, úgy látszik, a szomszéd szobát ön általános műveltséggel bír. Mikor Genéron később külföldön találkozott vele, csak néhány udvarias szót váltott vele. Genéron gyakran találta ennek a hölgynek az existenciáját s ezt meg is mondta barátjának, a ki azt mondta neki, hogy nagyon jó összeköttetések vannak, a melyek között egy Dreyfus nevű katonatiszt is van. A hogy ez a hölgy magához íggyezett bilincselni Genéront, abból azt sejtette, és ezt meg is mondta barátjának, hogy Dreyfus ebben a kozmopolita társaságban exponálja magát. Bertinnek is beszélt Genéron arról az ügyről. A tanu azután nagyon meghatottan beszél Sandherr-ről, a kit nagy hazáinak mond. Fajdalommal látja — mondja Genéron — hogyan pusztítja el mindazt, a mit Sandherr a haza védelmére alkotott. Nagy szerencsétlenség, hogy ez az ember már nem él.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

Jeamnel Dreyfusnak más fölvilágosítását kért. Demange az elnököt felkérte, hogy kímélje a fiatal tanu nem Dreyfus szülői családját, a kinek szemérmeskednie kell.

— Vége! mindennek vége! A ki egyszer Híd-végi Anna varázsa alá kerül, nem szabad többé! Miért jött ide ez az asszony? Csak az én kérésemre jött ide a kedvesét, ezeket az igazságot akarta átélteni? Vagy talán haragban voltak és bekiéni jött? Vagy talán meg nem is a kedvese és csak most akarja őt az öveitől elválasztani? De hiszen akkor még nem vesztett el mindent.

— És Malvin elhatározta, hogy nem adja oda olyan könnyen a férjét, küzdieni fog boldogságáért.

Elhaladnak ama szoba mellett, a hol az ügyvéd tanácskozik szép ügyfelesével. Kihallatszik a művész néve, esabos kacajja. Keresztes örömteljes, feindulástól rezgo hangja.

— Az asszony bátorsága egyszerre oda van; gyengének, tehetetlennek érzi magát a maszkál szemében. De ez az is, hogy ezzel a nővel nem bírna, nem akarja a férjét megosztani. Nem, egyszerű nem! Inkább válni fog.

A válás sötét gondolata foglalkoztatja, mikor végighalad az arnyas kerten az üvegkazák fele.

Két bájos gyermek játszik ott a franczia bonne felügyelése alatt. Mikor megpillantják az anyjukat, nyíltbeszen szaladnak feléje. Szenvedélyesen öleli magához Malvin a gyermekeit.

— Az öt éves kis flu, a ki képmása az apjának majd megfalszítja őt csókjaival, a kis leánya szeliden simul hozzája.

Malvin leküldösi el a miert mindig csak a férjére gondol és megfélekedzett gyermekeiről. Ezt a két anyagyt sodorja be ő az elvált szülők ferde viszonyába? Vagy talán odaadja a fiát, ha a törvény úgy rendel? Nem, ezt soha. Inkább túrni fog, ha túrni kell és szelid megadással fogja elviselni, a mi jónni fog. E perczben nem a féltékeny asszony többé, a szerelimes hives, a ki a férjéért remeg; anya ő csupán és kész feladozni magát gyermekeiért.

— És a két barátnő, mikor így együtt látja a bájos anyát gyönyörű gyermekeivel, akaratlánuan ki-kiált:

— Semmi sem bíányzik ennek az asszonynak! Igazán Malvin, te vagy a legboldogabb asszony a világon! . . .

Csak egy szomorú pillanattal kapnak telelétül. De ebből a szomorúságból kisugárzik mégis valami, a mi azt mondja: „Vannak pillanatok, a mikor legboldogabb vagyok.” Azután újra a kisnyerkre néz és elhatározza, hogy ezután csak a gyermekeinek él. Talán igazra lesz annak a két asszonynak . . .

MONA VÁLASZTÁSA.

REGÉNY. 16
MRS. ALEXANDER.

Ha Lisle nem téved utjába, akkor eléggé meg tudta volna szeretni Waringet arra, hogy boldog lehessen vele. De Lisle föllebentette a fatolv szélét, mely eltakarta előtte az élet titkait; fölirta szíveinek, mintegy a villám fényével, a legszebb emberi szenvedélyt, összes amorálisát és immár semmi sem kinalhatott neki hasonló varázst; mindent üresnek és színtelennek látott. A hős, a kit Mona képezele a legnemesebb tulajdonságokkal eskesített föl, a valóság világlátásának jelent meg és szerte foszlatta összes ábrándjait. Azért hát öszintének hitte magát, a mikor azt gondolta, hogy a szerelímek nyoma sem maradt meg szívében és hogy nincs többé egyetlen férfi sem a világon, a ki ezt a szívét gyorsabb dobogásra bírhatná.

A levele még nem volt készen, a mikor Debrisayn névára érkezett.

— Jáj, edesem, a látómon is alig álllok, úgy elfáradtam! — ki

KIS HIRDETÉSEK

Ezen hirdetés rovattban minden szövegyel...

Minden hirdetésre felvételkor ad a kiadóhivatalt...

TELEFON 6354. Csak oly levelekre válaszolunk, melyekkel a válasza szükséges levelbelgy vagy levelezőlap beküldetik...

Kis hirdetések. Tudakozásoknál csak oly levelekre válaszolunk...

Csemege-szóló. Aszali kóka, alma, szilva, postakosarok...

Zongora. Rövid, kevéssé használt, kitűnő hangú...

Előkelő kávéház. Nagy forgalmu helyen, a város központjában...

Anyahelyettesnek. Ajanlok urjal családhoz intelligen...

Alkalmazást nyor. Keresztény házas nevelőnek keresek...

Erényi-féle. Budaörsi asztali Budaörsi Gabriella...

Különféle. Keresek hosszú Zongorákat...

Pályázatok. Kálcsai kir. tiszteletos segédlelkész...

Külön bejárta. Szobát és teljes ellátást kaphat egy ur...

NEIDINGER EHRICH J. és H. Budapest, IX., Lányai-utca 15. sz.

PALAIS ROYAL ORLAI SÁNDOR, perzsa császári, spanyol királyi udvari szállító...

BAUMANN L. és H. Budapest, IX., Lányai-utca 15. sz.

Háziaszonyok figyelmébe! legkitűnőbb dísznőszirt...

ARANYOSI MIKSA nyilvános felső kereskedelmi iskolája...

HEIN JÁNOS Budapest, Csömör-ut 93. kerttechnika és tájképzés...

BUCHLER és RAUSNITZ Budapest, V. ker., Nádor-utca 19.

ZINHOBER TESTVÉREK Budapest, IX., Mester-utca 33. Telefon 62-69.

MELOCCO PÉTER márványozó- és cementárnyag, betonépítési vállalat...

LEÁNY-ÁLMOK. KÖLTEMÉNYEK. IRTA ERDŐS RENEE. Eötvös Károly előszavával.

RODOLPH. Titkos betegségeket. Magyar királyi államasvatok.

Dr. Pósch Dezső. Egész könyvtárral hasznos ismeret és tudnivaló van...

Haszonbérbeadás. Hontvármegyében: Szud, Egyházasrét, Bácsfalu...

MAGYAR KÖNYVTÁR. RADÓ ANTAL. A MAGYAR KÖNYVTÁR-ban eddig a következő elbeszélő...

Hirdetmény. Gyors- és teherkocsi hához szállítása. Magyar királyi államasvatok.

Terjedelme több mint 300 oldal. Utmutatóval szolgál a mindennapi élet ügyes-boss...

Első cs. kir. szab. Duna-Gőzhajózási Társaság. Vasúttal Bécsbe, hajóval Budapestre.

Hirdetmény. A vasúti és közlekedési közélet 1. évi 96-ik számában...

Legolcsóbb és legkényelmesebb utazási alkalom Budapest és Bécs között. Budapest és Bécs között mind a két irányban.

Magyar királyi államasvatok. Hontvármegyében: Szud, Egyházasrét, Bácsfalu...

1899. SZEPTEMBER. Budapesti hírek, társalgások, közéleti események.